

1

Ze draait zich abrupt om, het schokkende beeld in de deuropening van de sacristie nog helder op haar netvlies. Angst grijpt haar keel dicht, haar adem stokt, maar ze weet dat ze geen seconde te verliezen heeft. Met snelle, gejaagde passen rent ze het altaar voorbij en stort de trappen af. Haar ademhaling versnelt, haar hart bonkt als een razende in haar borstkas, terwijl ze door het gangpad tussen de kerkbanken stormt. De kille, mufte lucht van de kerk en de scherpe geur van angstzweet maken haar misselijk. Achter haar weerklinken voetstappen, zwaar en genadeloos, steeds dichterbij komend. Haar naam galmt door de duistere ruimte, uitgesproken door een stem die ze maar al te

goed kent, nu vervormd tot een echo van pure terreur. Paniek dreigt haar te verlammen, haar gedachten tolleren, maar ze houdt haar blik gefixeerd op de deur naar buiten, haar enige ontsnappingsroute uit deze donkere, ijzige kerk.

Ze versnelt haar pas nog meer, haar ogen strak gericht op de marmeren vloer om te voorkomen dat ze struikelt. Het licht van de ondergaande zon valt in zwakke stroken door de glas-in-loodramen en verlicht haar pad net genoeg. De schilderijen in het glas lijken haast tot leven te komen, de heiligen en martelaren volgen haar vlucht met lege, doordringende blikken, hun ogen gevuld met een sinistere nieuwsgierigheid. Ze kan de deur bijna aanraken. Nog een paar stappen langs de kaarsenstandaard en dan is ze buiten, veilig.

Maar wanneer ze plotseling een doffe klap op haar achterhoofd voelt, lijkt alle hoop verloren. De stekende pijn is verlammend. Uit reflex grijpt ze naar de achterkant van haar hoofd en ze voelt de warme, plakkerige substantie. Bloed. Haar benen geven het op en ze zakt door haar knieën, terwijl een koude rilling over haar ruggengraat schiet. Met een laatste, zwakke inspanning probeert ze op te staan, maar haar lichaam weigert dienst. De koude vloer onder haar voelt als een graf, en ze beseft met een huivering dat dit wel-

licht haar laatste momenten zijn. In de verte hoort ze stemmen, ver weg en moeilijk te begrijpen.

Ze probeert zich te concentreren op wat er gezegd wordt, maar de woorden vervagen langzaam maar zeker in het niets, net zoals zij. De werkelijkheid lijkt zich terug te trekken, en ze voelt zich wegdrijven in een zee van vergetelheid, de echo's van haar naam blijven als sinistere flarden hangen in de lege, kille ruimte, waarna ze volledig wordt opgeslokt in de duisternis.